

සෙත්ත:පුද්

පඬාතොර් දෙ:තු. පඬාතොර් දෙ:තු. පඬාතොර් දෙ:තු.



Srenain
2000

ဗလာကောင်အတွက် ဗလာအမှာ စာ
တာရာမင်းဝေ

သူဝတ္ထုကို စုစည်းမှုစာအုပ်ကလေးအတွက် ‘ဝေမှူးသွင်’က ကျွန်တော့်ကို အမှာ စာ တောင်းလာပါတယ်။ အဲဒါဟာ ကျွန်တော့်ကို အတော်လေး အနေရအထိုင်ရ ခက်စေတဲ့ ကိစ္စပါပဲ။

‘တခြားဆရာတွေကို ရေးခိုင်းလို့ မရဘူးလား...’ လို့ မေးကြည့်မိပါတယ်။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဘာတွေမှန်းမသိ လျှောက်ပြောပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အမှာ စာရေးပေးဖို့ ကိစ္စကို လက်ခံလိုက်ရပါတယ်။ သူပြန်သွားမှ သူ့စာမူထုပ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး လေပူတွေ မှုတ်ထုတ်မိပါတော့တယ်။ အကြောင်းရှိပါတယ်...။

စာပေအရာနဲ့ ပတ်သက်လာရင် တချို့က စွယ်စုံရေးကြသလို တချို့ကလည်း တစ်မျိုးတည်း သတ်သတ်မှတ်မှတ် ရေးကြလေ့ရှိပါတယ်။ ဥပမာ ကဗျာဆို ကဗျာ၊ ဝတ္ထုဆို ဝတ္ထု...အဲဒါမျိုးပေါ့။ ကျွန်တော်က စွယ်စုံရေးတဲ့ အုပ်စုထဲမှာ ပါပါတယ်။ ကဗျာ၊ ဝတ္ထုတို၊ ရှည်၊ ဆောင်းပါးစတာတွေအပြင် ငယ်ငယ်ကဆိုရင် သီချင်းတွေ သံချပ်တွေတောင် ရေးခဲ့ဖူးတယ်။ မလွဲမရှောင်သာတဲ့ အခါမှာ ဇာတ်ညွှန်းလည်း ရေးတယ်။ အဲဒီထဲမှာ မှ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မရေးတတ်တဲ့ အရာဟာ ‘အမှာ စာ’ ဆိုတာကြီးပါပဲ။

‘သူ’ တော်ကြောင်း၊ သူ့စာမူတွေကောင်းကြောင်း ချီးကျူးပေးရမှာ

လား. . . ဒါမှ မဟုတ်. . . ဝေမှူးသွင်ဆိုတာ စာတတ်ပေတတ် လမ်းသရဲ
လေးပါ။ ထင်ရာမြင်ရာ လျှောက်ရေးနေတာပါ. . . လို့ ရေးပေးလိုက်ရင်
ကော သူက ဒီအမှာ စာကို ထည့်ဦးမှာ လား၊ အားနာပြီးထည့်ဦးတော့. .
.နောက်မှ ‘လမ်းသရဲတဲ့ ကွ’ ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ချောင်းရိုက်ဦးမှာ လား
။

သူဝတ္ထုတွေကို မကောင်းဘဲနဲ့ ကောင်းပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ရင် ကျွန်တော်က မုသားသုံးရာကျမယ်၊ ကောင်းလို့ ကောင်းပါတယ် ပြောလိုက်ရင်လည်း အချင်းချင်း ကပ်မြှောက်နေတယ်လို့ တချို့က ထင်ကြဦးမယ်။ အတော့်ကို ခွတီးခွကျ နိုင်တဲ့ ကိစ္စပါပဲ. . .။ သူ့ကို စာဖတ်ပရိသတ်နဲ့ အထွေအထူး မိတ်ဆက်ပေးစရာမလိုတော့ပါဘူး။ အထူးသဖြင့်. . . အခုလို ‘ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှုစာအုပ်’ ကို ဖတ်မယ့် ပရိသတ်မျိုးနဲ့ ပေါ့။

သူဟာ ဝတ္ထုတိုနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ‘ဇော်ဇော်အောင်၊ သစ္စာနီ၊ မြတ်သစ်. . .’စတဲ့ ဆရာကြီးတွေနဲ့ သာမက ကျွန်တော်တို့ ၊ မင်းခိုက်စိုးစန်တို့လို လူငယ်စာရေးဆရာတွေနဲ့ ပါ စာအုပ်တွေ တွဲထုတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။(ခုဆို လုံးချင်းဝတ္ထုတွေတောင် ရေးနေပြီ)။ ကျွန်တော်(တို့) အနေနဲ့ ကတော့ ဝေမှူးသွင်ရဲ့ စာတွေကို နှစ်ခြိုက်သဘောကျကြပါတယ်။ ဆန်းသစ်တဲ့ အတွေးနဲ့ လတ်ဆတ်တဲ့ အရေးအဖွဲ့တွေကို သူ့စာထဲမှာ တွေ့ရလေ့ရှိပါတယ်။

ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ဥပမာပေးနေစရာ
မလိုပါဘူး။ ‘နားဖြင့်ပြောသောမြင်ကွင်း’ ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကိုပဲကြည့်ပါ။ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ပါတဲ့ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ရဲ့ ခေါင်းစဉ်ပါ။ မျက်စိနဲ့ မြင်တဲ့ မြင်ကွင်းလို့ မသုံးနှုန်းတာကို သတိထားကြည့်ပါ။ နားဆိုတာဟာ သူများပြောတာကို နားထောင်ရတဲ့ အရာသက်သက်ပါ။ မြင်ကွင်းဆိုတာ ကြည့်

ရတဲ့ အရာပါ။ ပြောရတဲ့ အရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ‘နားဖြင့်ပြောသောမြင်ကွင်း’ လို့ သုံးနှုန်းတပ်ဆင်ထားတဲ့ ခေါင်းစဉ်ဟာ ထူးခြားပြီး အားရှိပါတယ်။ အဲဒီဝတ္ထုတိုရဲ့ ပထမပိုဒ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်ရပါတယ်။

‘နေသည် မှောင်၍ ညသည် လင်း၏’ ဆိုတဲ့ ဝါကျတွင် ကျွန်တော့်အလုပ်အကိုင်များကို မြှုပ်နှံထားသည် မှာ သင်တို့ မသိဘူး မဟုတ်လား။ ထားပါ။ လူတချို့ အိပ်ရာထဲတွင် ရှိသော ခွခေါင်းအုံးများကို ကျွန်တော်က သံသယရှိသည် မှာ ကျွန်တော့်အလွန်လား။ နှလုံးသားစအိုပေါက် ကျယ်ချင်သော လူတစ်ယောက်က အချစ်ဆိုသည် ကို မလေးမစားလုပ်တာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့။ သတ္တုတွင်းတူးအလုပ်သမားတစ်ယောက်၏ နှာချေသံတွင် ဒေါ်လာငွေတချို့ ပါသွားသည် ။ သေခြင်းတရားသည် အေးတိအေးစက် ဆက်ဆံရေးရှိပေမယ့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါတွင် တော့ နွေးထွေးစွာ ဆက်ဆံတတ်သည် ကို သင်တို့ ကြုံဆုံဖို့ အလိုမရှိမှန်း ကျွန်တော်သိပါသည် ။

လက်ရှိ ပို့စ်မော်ဒန်ခေတ်ကြီးထဲမှာ အဲဒီလိုရေးဖွဲ့တင်ပြမှုမျိုးကို ကျွန်တော်(တို့) က သဘောကျပါတယ်။ သူ့ဝတ္ထုတိုတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ အဲဒီစကားအပြင် ပြောစရာ တခြားစကားလည်း ကျွန်တော့်မှာ မရှိပါဘူး။ သူက ဝတ္ထုတိုအရေးကောင်းသလို ကဗျာလည်း အရေးကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စာသမားချင်းဆုံမိရင် ရံဖန်ရံခါမှာ သူကဗျာတချို့အကြောင်းလည်း ထည့်သွင်းပြောဆိုလေ့ရှိပါတယ်။

သူ့ဝတ္ထုတွေကို ကြည့်ပြီး တစ်ပုဒ်ချင်းအလိုက် မော်ဒန်ပို့စ် မော်ဒန် သီအိုရီတွေနဲ့ ချိန်ထိုးသုံးသပ်ပေးမလားလို့ စဉ်းစားဖြစ်ပါသေးတယ်။ သူ့ကိုတောင် ပြောလိုက်မိသေးတယ်ထင်ပါရဲ့ . . ။ ‘ဒီအမှာ စာအတွက် ငါ့ကို အချိန်တလ၊ တစ်လခွဲလောက်တော့ မင်းပေးရလိမ့်မယ်’ လို့ ပြော

လိုက်ပါသေးတယ်။ ‘ဟုတ်ကဲ့’ ဆိုပြီး ပြန်သွားတာပါပဲ။ နောက်တော့လည်း သူ့ထုံးစံအတိုင်း တစ်ပတ်လောက်အကြာမှာ ‘ပြီးပြီလား’လို့ ဖုန်းဆက်မေးပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတောင် သူ့ကို ချောင်းရိုက်ချင်စိတ်ပေါ်သွားပါတော့တယ်။

‘ဝေမျိုးသွင်’ ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာကိုရော၊ သူ့ဝတ္ထုတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကော... ထူးထူးခြားခြား အမှာ ရေးစရာ ကျွန်တော့်မှာ မရှိပါဘူး။ သူ့အနုပညာကို ယုံကြည်ပြီးသားပါ။ (သူဟာ အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရှိရင် အာရုံဝင်စားမှု အတော်ကြီးသူပါ။ ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာတဲ့ တချို့ရက်တွေမှာ မော်ဒန်ပုံစံ မော်ဒန်သီအိုရီတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ ဆွေးနွေးမေးမြန်းလေ့ရှိတယ်။ အိမ်အပြင်ထွက်ပြီး လက်သည်းညှပ်နေရင်တောင် လက်သည်းညှပ်နေတဲ့ နေရာကိုလိုက်ပြီး သူဆွေးနွေးချင်တာတွေကို တတွတ်တွတ် လာဆွေးနွေးလေ့ရှိတယ်။)

သူ့အတွက် ဘယ်လိုအမှာ စာမျိုးကို ကျွန်တော် ရေးပေးရတော့မှာလဲ...။ ကိုရဲ (ဆရာသစ္စာနီ) ဆိုရင် အမှာ စာရေးတဲ့ နေရာမှာ စာရေးဆရာကိုပါ ပုံဖော်မိတ်ဆက်ပေးလေ့ရှိတယ်... ဥပမာ-

အသားညိုညိုဖြင့် ပြုံးချိုသော မျက်နှာရှိသည် ။ အဝတ်အစားသာမက အနေအထိုင်ပါ ရိုးစင်းသည့်သူ့ကို အမြဲလိုလို တွေ့ရတတ်သည် ။ တက်ထရွန်အင်္ကျီအဖြူနှင့်သာ ဖြစ်၏။ မျက်မှန်ထူထူအောက်တွင် အကင်းပါသော မျက်လုံးတစ်စုံရှိသည် ။ ပင်လယ်ပြင်၏ ပြန့်ပြူးငြိမ်သက်ခြင်းကို ကြည့်၍ ပင်လယ်ပြင်၏ နက်ရှိုင်းခြင်းကို အကဲခတ်ရသလိုပင် သူ့ကို သာမန်ကြည့်လျှင် အထင်ကြီးစရာကို အလွယ်တကူ တွေ့နိုင်သူမဟုတ်.

. ။

ကျွန်တော်က အဲဒီလိုလည်း ရေးမပြတတ်ဘူး။ ရင်းနှီးတာကြာပြီဆို

ပေမယ့်‘ဝေမျိုးသွင်’ ကိုလည်း အဲဒီလို တစ်ခါမှ စေ့စေ့မကြည့်ဖူးဘူး။
ရေးပြရမယ်ဆိုရင်လည်း ခုနက စာသားတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်လို့ သာ
ယူဆလိုက်ကြပါ။

ကဲ ခုချိန်ကနေစပြီး ကျွန်တော် အမှာ စာရေးပါတော့မယ်။ ‘ဗ
လာကောင်ရေးတဲ့ ဗလာအကြောင်းများ’ စာအုပ်အတွက် အောက်ပါအ
တိုင်း ဗလာအမှာ စာကို ရေးပေးလိုက်ပါတယ်။

အမှာ စာ

လေးစားစွာဖြင့်...

တာရာမင်းဝေ

စာကြွင်း။ ။ မဖတ်လည်း ရပါတယ်. . .ကိုယ့်အမှာ စာကို မဖတ်ဘဲ
ကျော်သွားရကောင်းလားလို့ စိတ်ဆိုးမယ့်သူထဲမှာ ကျွန်တော်မပါ၊ ပါ
ဘူး ခင်ဗျား. . . ။

အမှာ စာ

။ တစ်။

ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတိုတွေ စုစည်းထုတ်ဝေဖို့ ကြိုးစားခြင်းသည် ဒီတစ်ကြိမ်မှာ ဒုတိယအကြိမ် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ပထမအကြိမ်သည် စာအုပ် အဖြစ်စီစဉ်ခဲ့သော်လည်း အကြောင်းကြောင်းကြောင့် စာအုပ်ထွက်ပေါ် လာခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်တော့်အနေနှင့်လည်း အဆင်မပြေခြင်းများ စွာကြောင့် လက်လျှော့ခဲ့ရသည်။ ။

ထိုစဉ်တုန်းက စာအုပ်နာမည်မှာ ယခုအတိုင်းပင် ‘ဗလာကောင်ရေး တဲ့ ဗလာအကြောင်းများ’ ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ။ အခုလည်း ကျွန်တော်က မူ လရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ရေးဖြစ်ခဲ့သောဝတ္ထုတိုများကို စုစည်းပြီး ထုတ် ဝေသူကို ပေးလိုက်ပါ၏။

သို့ရာတွင် ဖတ်မည့်ပရိသတ်အတွက် ကျွန်တော့်မှာ ပြောစရာစကား အနည်းငယ်ရှိလာသဖြင့် ဒီအမှာ စာကို ကျွန်တော်က ရေးဖြစ်သွားပါသ ည်။ ။

* * *

။ နှစ် ။

ဝတ္ထုတိုနှင့် ပတ်သက်၍ ပထမဆုံး ထိတွေ့ပေးသူမှာ ကျွန်တော်နာမ ည် မမှတ်မိတော့သော အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်

တော်သည် သူ့ကို ကိုဝင်းလား၊ ကိုလင်းလား...တစ်ခုခု ခေါ်ခဲ့မိတာ ခပ်
ရေးရေးမှတ်မိ၏။ ၁၉၉၀ ခုနှစ်ခန့်က ထိုအစ်ကိုကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို
သူ့လက်ရေးနှင့်ကူးထားသော ဆရာသစ္စာနီ၏ ‘ခေါ်သံများ နှင့် ပျော်ရွှင်
မှု’ ဆိုသည့် ဝတ္ထုတိုအား ပေးဖတ်ခဲ့သည်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်သည်
ပဉ္စမတန်းကျောင်းသားတစ်ယောက်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ကျောင်းစာမှ
လွဲ၍ ကျွန်တော်သည် တေဇ၊ ရွှေသွေး၊ မိုးသောက်ပန်း၊ ရုပ်ပြကာတွန်း၊
သိုင်းဝတ္ထုလောက်သာ ဖတ်ဖူးသူဖြစ်သည်။

မှန်သည့်အတိုင်းဝန်ခံရလျှင် ထိုဝတ္ထုတိုကို ကျွန်တော် သိပ်နားမလ
ည်ပါ။ ကျွန်တော်က အစ်ကိုကြီးကို သိပ်နားမလည်ကြောင်း ပြောပြ
တော့ သူကပြုံး၏။ နောက်မှ မင်းကြိုက်လာလိမ့်မည်ဟု သူက ပြော
သောအခါ ကျွန်တော်မယုံပါ။

ဒီဝတ္ထုတို၏ ရှေ့တွင် မည်သည့်ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်တလေကိုမှ ကျွန်
တော်က ဖတ်ဖူးထားခြင်းမရှိသဖြင့် ထိုဝတ္ထုတိုသည် ကျွန်တော့်အဖို့
နားလည်ရခက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နားမလည်သည့် ဝတ္ထုကို
နောက်မှ မင်းကြိုက်လာလိမ့်မယ်ဟု အစ်ကိုကြီးက ဘာကြောင့်ပြောရ
သနည်း။ ကျွန်တော် သဘောမပေါက်သော်လည်း သူ့ကို ကျွန်တော် ဘာ
မှ မပြောရဲပါ။

သူသည် ထိုစဉ်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ ပြည်မြို့တွင် တိုးတက်သော
အမြင်ရှိသည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်
တော် သူ့ကို လေးစားသည်။

နောက်ပိုင်းမှာ သူ့ဆီမှ ပဲ သစ္စာနီ၊ ပိုင်စိုးဝေ၊ သဲအိမ်မောင်နေဝါ၊
ကြူးနှစ်၊ ကျော်စွာထက် စသူတို့ ၏ ဝတ္ထုတိုတွေကို ကျွန်တော် ဖတ်ခဲ့ရ
သည်။ (သူက သူကြိုက်သော ဝတ္ထုတိုတွေ မဂ္ဂဇင်းများမှ ဖြယူခြင်းမပြု

ဘဲ လက်ရေးဖြင့် ကူးတတ်သူ ဖြစ်၏။) သူသည် ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်းကို ပုံမှန်အားပေးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ၏ ညွှန်းဆိုမှုဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်းထဲမှ မြတ်သစ်၊ ကိုဆွေ၊ နေမျိုး တို့ ၏ ဝတ္ထုတိုများအား နောက်ပိုင်းတွင် ကြိုက်တတ်လာခဲ့သည်။ ။

သူနှင့် ကျွန်တော် ခင်မင်သိကျွမ်းလာတာ တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် သူသည် မိသားစု တကွဲတပြားဖြစ်လျက် ခရီးရှည်ကြီးတစ်ခုကို ထွက်သွားခဲ့ရ၏။ ထိုခရီးမထွက်ခွာမီ သူသည် ကျွန်တော့်ကို ခေတ်ပေါ်ဝတ္ထုများ၏ ရနံ့ကို မျှဝေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ကျွန်တော့်ဆီမှ ထွက်ခွာမသွားခင် သူက စာအုပ်နှစ်အုပ် ပေးခဲ့ပါသည်။ မှတ်မှတ်ရရ ပြည်မြို့ရှိ ရွှေဘုန်းပွင့် ဘုရားရင်ပြင်တစ်နေရာတွင် ဖြစ်၏။

ထိုစာအုပ်နှစ်အုပ်မှာ ဇော်ဇော်အောင်၏ ‘ခံစားကြည့်ပါ မကြည်ပြာ’ စာအုပ်နှင့် ဂျူး၏ ‘အမှတ်တရ’စာအုပ်ဖြစ်လေသည်။ ။

ယခုအခါတွင် တော့ ထိုစာအုပ်နှစ်အုပ်စလုံး ကျွန်တော့်ထံတွင် မရှိတော့ပါ။ သူက ကျွန်တော့်ကို အပြစ်မတင်ဘူးဟု မသေချာသည့်အတွက် ဒီနေရာကပဲ သူ့ကို ကျွန်တော် တောင်းပန်လိုက်ပါသည်။ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် အခုလို ဝေမျှသွင် ဆိုသည့် နာမည်ဖြင့် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်နေမှန်း သိလျှင် ထိုအစ်ကိုကြီး ကျေနပ်လိမ့်မည်ထင်သည်။ ။

* * *

။ သုံး ။

ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတိုများကို ယခုလို တစ်စုတဝေးတည်း ပြန်ရဖို့ မနည်းကြိုးစားခဲ့ရပါသည်။ ။ အယ်ဒီတာတချို့ထံမှ လည်း တောင်းတော

င်းပန်ပန်နှင့် ပြန်လည်တောင်းယူခဲ့ရ၏။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီမှ ဆိုလျှင် ပြည်အထိ ပြန်လိုက်ယူခဲ့ရ၏။

ယခု ဝတ္ထုတိုများ တွင် မဂ္ဂဇင်းများ ၌ ဖော်ပြပြီး တချို့၊ အခြားစာရေးဆရာများ နှင့် ပူးတွဲထုတ်ဝေသော ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်များမှ တချို့၊ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ပုံမနှိပ်ဖြစ်ခဲ့သော ဝတ္ထုတိုများ ထဲမှ တချို့ . . စသဖြင့် ပါဝင်ပါသည်။ ။

သို့သော် ကျွန်တော် ရေးဖြစ်ခဲ့သမျှ အားလုံးတော့ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် မကြိုက်တော့သဖြင့် ပုံနှိပ်ပြီးသား ဝတ္ထုအချို့ကိုပင် ချန်လှပ်ခဲ့ပါသည်။ ။ ဝတ္ထုတိုတချို့ကိုလည်း လက်ရေးစာမူဘဝမှာ ပင် ကျွန်တော် အစပျောက်ပစ်လိုက်ရ၏။

ဒီနေရာတွင် လက်ရေးစာမူများကို အစပျောက်ပစ်ခဲ့ခြင်း၌ ပြဿနာမရှိသော်လည်း ပုံနှိပ်ဖော်ပြပြီး ဝတ္ထုတိုများ တွင် တော့ ပြဿနာရှိလာပါသည်။ ။ ထိုကဲ့သို့ ပုံနှိပ်ပြီး ဝတ္ထုတချို့အတွက် နောက်ထပ်ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေဖို့ ကျွန်တော့်မှာ ရည်ရွယ်ချက်မရှိတော့ပါ။ ကျွန်တော် မေ့ပစ်လိုက်ပါပြီ။

* * *

။ လေး ။

နောက်တစ်ချက်မှာ စာရေးဆရာအများ စုသည် မိမိတို့ ၏ ဝတ္ထုတိုများကို စုစည်းရာ၌ ပုံစံတူသော ဝတ္ထုတိုများကို သီးခြားစုစည်းတတ်ကြပါသည်။ ။ ကျွန်တော်နှင့် သူတို့ မှာ ဒီနေရာတွင် ကွဲလွဲပါလိမ့်မည်။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဒီစာအုပ်ထဲတွင် ပါဝင်သော ကျွန်တော့်ဝ

တ္ထုတိုများမှာ ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ဖြစ်လေသည်။ ။ တမင်ပင်ပုံစံမျိုးစုံ ပါဝင်
အောင် ကျွန်တော့်ဘက်က ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုကြောင့် ဒီစာအုပ်သည် ရည်ရွယ်ချက် တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ထုတ်ဝေ
ခဲ့သည် မှာ ထင်ရှားသေချာစေပါသည်။ ။

ရေးဟန်အမျိုးမျိုးနှင့် ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတိုများ ၏ သက်တမ်းမှာ ၁၉၉
၄ မှ ၂၀၀၁ ခုနှစ်အထိ ဖြစ်သောကြောင့် အစီအစဉ်အတိုင်းမဟုတ်ဘဲ ဖ
တ်၍ အဆင်ပြေအောင် ရှေ့နောက်စီစဉ်ထားပါ၏။

* * *

။ ငါး ။

‘ဗလာကောင်ရေးတဲ့ ဗလာအကြောင်းများ’ ကို ပထမအကြိမ် စီစဉ်ခဲ့
တုန်းက ၁၉၉၈ ဖြစ်၍ ယခုမှာ ၂၀၀၂ ခု ဖြစ်သောကြောင့် အချိန်သည်
ငါးနှစ်ခန့်ကွာခြားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ။

မအောင်မြင်သော အစီအစဉ်တုန်းက ဝတ္ထုတိုအချို့မှာ အခုတစ်ကြိမ်
တွင် ပါဝင်ခြင်းမရှိတော့ပါ။ ကျွန်တော့်သဘောထားများ ပြောင်းလဲသွား
၍ ဖြစ်သည်။ ။

နောက်ဆုံးတစ်ချက်အနေဖြင့် အားနာစရာကောင်းသည် မှာ အမှာ
စာနှစ်ခါ ရေးပေးရသော ကိုရွှေဖုန်း(တာရာမင်းဝေ) ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဝေမှူးသွင်

* * *

သတင်းစာဝတ္ထု

ပထမဆုံးဝါကျတစ်ကြောင်းကို ဝါကျဟု မသိမိကပင် ကျွန်တော် ဖတ်နှင့်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ တိုတောင်းသော နေ့စွဲများ အကြောင်းကို သူတို့ နှင့် ဆက်လက်ဆွေးနွေးရန် ဆန္ဒမရှိတော့သောအခါ ကျွန်တော်က လှည့်ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ။ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်သည် ။ နောက်...ကျွန်တော် လမ်းဆက်လျှောက်၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် တစ်နေရာကို ရောက်လာသည် ။ ထိုတစ်နေရာတွင် မြတ်ယုမွန်ကို ချစ်ခဲ့သည် ။ မြတ်ယုမွန်ကို နမ်းခဲ့သည် ။ ဖြစ်နိုင်ချေ မှန်သမျှအားလုံးလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါသည် ။ နောက်ဆုံး ကုန်အောင်ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဖြစ်နိုင်ချေများ ၏ အပြင်ဘက်ရှိအရာတွေပင် ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။ ဖြစ်နိုင်ချေ မဟုတ်သောအရာတွေလည်း ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယခုအချိန်၌ မြတ်ယုမွန်ဆိုသော နာမည်ကသာ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ စွဲမြဲစွာ ကျန်ရစ်ပါသည် ။

ကားတွေဖြည်းညင်းစွာ မောင်းနေကြ၏။

လောကသည် အောင်စည်ဟိန်း မေ့ချင်ဟန်ဆောင်ခဲ့သော အကြွေးများကဲ့သို့ နှုတ်မှ ထုတ်ဖော်ပြောကြားဖို့ ခက်လှသည် ။

တစ်ခါတစ်ရံသည် သူမ၏ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးမထားသည့် နှုတ်ခမ်းတွေဖြစ်သည် ။ သူမ ဆိုသည် မှာ မြတ်ယုမွန်ဟု ကျွန်တော်

ပြောပြရန် လိုမည်မထင်ပါ။

မလိုအပ်သော်လည်း ပြောပြရမည်မှာ ကျွန်တော့်တာဝန်တစ်ခုလို ဖြစ်ပါသည်။

မနေ့က ကဗျာဆရာ ဖော်ဝေး၏ “ဥယျာဉ်” အမည်ရှိ ကဗျာတစ်ပုဒ် ကျွန်တော်ထပ်ဖတ်ဖြစ်သည်။ ဒီနေ့ ကျွန်တော် မေ့သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော် မှတ်ဉာဏ်မကောင်းလှပါ။ (သို့မဟုတ်. . .) ကျွန်တော် မှတ်ဉာဏ် ကောင်းပါသည်။

မြတ်ယုမွန်. . .မြတ်ယုမွန်။

မြတ်ယုမွန်. . .။

မြတ်ယုမွန်။ မြတ်ယုမွန်။ မြတ်ယုမွန်။

မဖြစ်သင့်သည် မှာ မှန်သော်လည်း ကျွန်တော်က သူမနာမည်ကို အထပ်ထပ် အခါခါ ခေါ်နေခဲ့မိသည်။ အကြောင်းမှာ ပါးစပ်အားနေရုံထက်တော့ ပိုပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း မသိပါ။ မသိခွင့်လည်း ရှိမည်ဟု ရိုးရိုးသားသား ယုံကြည်မိပါသည်။

မြတ်ယုမွန်ကို ကျွန်တော်က ရည်းစားစကားပြောသည့်နေ့မှာ မီးပျက်ခဲ့ပါသည်။ ဘတ်(စ်)ကားတွေ ကျပ်ခဲ့ပါသည်။ စီးပွားရေးမကောင်း၍ ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ကျနေချိန်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ထိုအခြေအနေများကြားမှ သူမက ကျွန်တော့်ကိုချစ်ကြောင်း အဖြေပြန်ပေးခဲ့လေသည်။

ယုံကြည်ရာကို သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ကြသူများ တွင် အောင်စည်ဟိန်းနှင့် ကိုမောင်မြင့်တို့ ပါဝင်လိမ့်မည်ထင်သည်။ သူတို့ သည် ကျွန်တော့်ထံတွင် ပိုက်ဆံချေး၍ ရမည်ဟု ယုံကြည်သဖြင့် ကျွန်တော့်ကို သတ္တိရှိရှိ ရ

င်ဆိုင်ခဲ့ကြသူတွေ ဖြစ်သည်။ ။

မြတ်ယုမ္မန်ကို ကျွန်တော်က အီတလီပန်းချီဆရာ မိုဒီလျာနီအကြောင်း ပြောပြနေချိန်တွင် အောင်စည်ဟိန်းနှင့် ကိုမောင်မြင့်တို့ က ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံတွေဖြင့် အရက်သောက်နေခဲ့ကြသည်။ ။ ဒီအဖြစ်အပျက်သည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ နာကျင်ဖွယ်အကောင်းဆုံး မတရားမှုများ တွင် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်ပါသည်။ ။

ညတုန်းက ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်သည်။ ။ အိပ်မက်ထဲ၌ မြတ်ယုမ္မန်သည် ယာဉ်ကြောထူသော ကားလမ်းမတစ်ခုကို ဖြတ်ကူးနေ၏။ နောက်တော့ သူမကို ကားတစ်စီးက ဝင်တိုက်ခါနီးတွင် အိပ်မက်က ကျွန်တော် လန့်နိုးလာသည်။ ။ ဘာတွေဆက်ဖြစ်သလဲ. . . ကျွန်တော်မသိတော့. . . ။

စေးပျစ်သော ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် ယင်ကောင်တွေက အုံ့ခဲနေ၏။ မှားယွင်းခဲ့သော အခြေအနေတစ်ရပ်မှ မြတ်ယုမ္မန်သည် လူတွေကို ရယ်ပြလိုက်သည်။ ။

တိမ်တွေကလှသည်။ ။

လိပ်ပြာတွေက ဝါဝါတွေချည်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် မနက်ဖြန် ပုသိမ်ကို သွားရမည်။

နောင်အချိန်ကာလ ရွေ့လျားသောအခါ ကျွန်တော့်အချစ်တွေကို မြတ်ယုမ္မန်၏ မာနက အရှုံးပေးရပါလိမ့်မည်။ သူမ၏ နှလုံးသားက နူးညံ့ညင်သာသည့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ခံစားမှုတွေက စကားလုံး ခွန်အားကောင်းလှသည့် ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ။

ရှေ့ဆက်လျှောက်ရန် လမ်းတို့ ၌ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ဖိနပ်စီးသင့်ပါသ

ည် ။ ကျွန်တော်က ဖိနပ်တစ်ရန်ကိုရှစ်ရာထက်ပို၍ သုံးစွဲကျခံနိုင်သူ မဟုတ်ပါ။ သူမက ဖိနပ်တစ်ရန်ကို သုံးထောင်ကျော်မှ စီးသူဖြစ်ပါသည် ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ အပျင်းပြေရန်နှင့် စိတ်နှလုံးပျော်မွေ့ရန်ကို ကျွန်တော်က ကဗျာဖတ်လိုက်၊ ဂစ်တာတီးလိုက်၊ ကော်ဖီသောက်လိုက် လုပ်ရုံဖြင့် အဆင်ပြေနိုင်သော်လည်း သူမကတော့ ငွေစက္ကူအတော်များများကုန်မှ အဆင်ပြေချောမွေ့စွာ ထိုနေ့ကို ဖြတ်သန်း၍ ရသည် ။

လမ်းလျှောက်နေရာမှ ကျွန်တော်ရပ်လိုက်ပါသည် ။
လမ်းလျှောက်ခြင်းဖြင့် လိုသည့်ပန်းတိုင်ကိုရောက်ရန် မသေချာသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ။ ရပ်နေသည့်နေရာကလည်း ပန်းတိုင်မဟုတ်တာ သေချာသည် ။ ဘဝတွင် ပန်းတိုင်ရှိသည် ဆိုသောအချက်ကို ကျွန်တော် သံသယဖြစ်ခဲ့သည် မှာ ကြာပြီ။

အောင်စည်ဟိန်းနှင့် ကိုမောင်မြင့်တို့ ဆီမှ ကျွန်တော့်အကြွေးတွေ ပြန်ရဖို့ ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော် သံသယရှိသည် ။ မြတ်ယုမွန်၏ အချစ်ကိုလည်း ကျွန်တော် သံသယရှိသည် ။ မနက်ဖြန် မနက်တွင် ဝက်အူချောင်းနှင့် ကြက်ဥကြော်ကို မနက်စာအဖြစ် သုံးဆောင်ရဖို့ ကျွန်တော် သံသယရှိလာသည် ။ လကုန်လျှင် အမေပေးသည့် မုန့်ဖိုးနှစ်သောင်းကိုလည်း ကျွန်တော် သံသယရှိသည် ။ ဒီနေ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးဖို့ လည်း ကျွန်တော် သံသယရှိသည် ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း သံသယရှိသည် ။

ကျွန်တော်က အရာအားလုံးအပေါ် သံသယရှိနေခဲ့ပြီ။

မြတ်ယုမွန်က ကျွန်တော့်ကို မချစ်တော့ဘူးဟု ပြောလာခဲ့သည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော် စိုးစဉ်းမျှ သံသယမရှိတော့။ ယုံကြည်စွာ သူမစကားကို နားထောင်ပေးခဲ့ပါသည် ။

နောင်အခါ ကျွန်တော်သိရသည် မှာ မြတ်ယုမ္မန်သည် သူမကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းနမ်းမှာ ကြောက်ရွံ့သူဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ တစ်ခုတည်းသော အလုပ်မှာ နမ်းခြင်းဖြစ်သည် ဆိုလျှင် သူမနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တစ်ဘဝလုံး အလုပ်လက်မဲ့အဖြစ် ခံလိုက်ပါတော့မည်။

ထိုသို့ဖြင့် အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါသည် အောင်စည်ဟိန်း ပြန်မပေးခဲ့သော အကြွေးများကဲ့သို့ အမြဲအမှတ်ရစရာဖြစ်ပါ၏။

ထိုအကြွေးများ သည် မြတ်ယုမ္မန်နှင့် မဆိုင်ပါ။ ပိုင်စိုးဝေနှင့် မဆိုင်ပါ။ မောင်ချောနွယ်နှင့် မဆိုင်ပါ။ ဘော့ဒိုင်လင်နှင့် မဆိုင်ပါ။ လေးဖြူနှင့် မဆိုင်ပါ။ သစ္စာနီနှင့် မဆိုင်ပါ။ ဂျန်ကီနှင့် မဆိုင်ပါ။

အောင်စည်ဟိန်းနှင့်သာ ဆိုင်ပါသည် ။ (ကိုမောင်မြင့်နှင့်လည်း နည်းနည်းဆိုင်၏။) သူက အောင်စည်ဟိန်း ကျွန်တော့်ထံမှ ချေးထားသောငွေများကို ဝိုင်းဝန်းအရက်သောက်သောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ သို့သော် ကိုမောင်မြင့်က မဆိုင်ဘူးဟု ငြင်းလျှင်လည်း ကျွန်တော် လက်ခံရပါမည်။

ဆိုင်သည် ။ မဆိုင်သည် . . .ငြင်းခုံခြင်းသည် ဘယ်လိုအနေအထားမှ မဆို အလွယ်တကူလုပ်၍ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော် မလုပ်ချင်ပါ။ စိတ်လည်း သိပ်မဝင်စားပါ။

ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသည် မှာ အောင်စည်ဟိန်းဆီမှ အကြွေးပြန်ရဖို့ ကို စိတ်ဝင်စားသည် ။ မြတ်ယုမ္မန်၏ အချစ်နှင့် အမုန်းကို စိတ်ဝင်စားသည် ။ (မှတ်ချက်။ ။ အနမ်းမပါ။)

ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော်ဖန်တီးသော ဝတ္ထုနှင့် ကဗျာများ တွင် အနမ်းအကြောင်းမပါအောင် ဂရုစိုက်တတ်လာသည် ။ မြတ်ယုမ္မန်ကို သတိမရအောင်လည်း ကျွန်တော် လေ့ကျင့်ခဲ့သည် ။ လှောင်အိမ်ထဲမှ ၄

ကံတစ်ကောင်က သူ၏ ပျံသန်းခြင်းကို မမေ့မလျော့အောင် ဆောင်ရွက်ခြင်းမျိုးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူပါသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့တစ်ခြား ရှည်လာသော ကျွန်တော့်ဆံပင် တွေကို ကိုင်ကြည့်ရင်း ရင်တွေခုန်လာသည်။ ။ ဆံပင်တွေရှည်လာတာ ရ င်ခုန်စရာလားဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က အပြစ်ပြောလာလျှင်လည်း ကျွန်တော်ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ နေလိုက်ပါမည်။ ပြီးရင် ဒီဆံပင်တွေ စနစ်တကျ ထိန်းသိမ်းဖို့ လိုအပ်ချက်တွေကို ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ရဦးမည်။

တစ်ချိန်ကဆိုလျှင် ထိုတာဝန်တွေကို မြတ်ယုမွန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ သည်။ ။ ဆံပင်ကို ဘာရှန်ပူနှင့် လျှော်ရမည်။ ဘယ်လိုအခြောက်ခံရမည်။ ဘယ်လိုကြိုးမျိုးနှင့် ချည်နှောင်ရမည်။ ဘယ်လိုပုံသွင်းရမည်။ အားလုံး အသေးစိတ်ဖြစ်သည်။ ။ အခုတော့ ကျွန်တော်က အားလုံးကို မေ့သွားခဲ့ပြီ ။

သူမနှင့် ကျွန်တော်ကြားတွင် ထူးခြားစွာမှတ်မိနေသည် က အနမ်း တစ်မျိုးတည်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

သူမနှင့်ဆိုင်သော တခြားမှတ်မိနေသေးသည့် အရာတစ်ခုကတော့ အောင်စည်ဟိန်း၏ အကြွေးတွေဖြစ်သည်။ ။

ကမ္ဘာလောကကြီး၏ ဘယ်လိုအပြောင်းအလဲမျိုးကိုမဆို ကျွန်တော် အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွားနိုင်သော်လည်း သူမ၏ အနမ်းနှင့် အောင်စည်ဟိန်း ၏ အကြွေးကတော့ မှတ်မိနေဦးမည်ဖြစ်သည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ယခုအချိန်တွင် တော့ သူမ၏ အနမ်းကိုရော၊ အောင်စည်ဟိ န်း၏ အကြွေးကိုရော ကျွန်တော် မျှော်လင့်ချက်မထားတော့ပေ။ ရာခိုင် နှုန်း အတော်နည်းပါးနေသည့် ထိုကိစ္စတွေသည် မတော်တဆများ ကျွန် တော်နှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရပါက အခုပင် သစ္စာဆိုခဲ့ပါမည်။

ကျွန်တော် မြတ်ယုမွန်ကို မနမ်းတော့ပါ။

ကျွန်တော် အောင်စည်ဟိန်း၏ အကြွေးတွေကို မယူတော့ပါ။

မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မဆို ကျွန်တော် သူမကို မနမ်းတော့ပါ။
မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မဆို ကျွန်တော် သူ့ကို အကြွေးမတောင်း
တော့ပါ။ ဒါတွေသည် ကျွန်တော့်သစ္စာစကား ဖြစ်ပါသည် ။ အမှန်တ
ရား မဟုတ်သေးပါ။ အချိန်လိုပါသေးသည် ။

လူများ နေထိုင်ကြရာ အရပ်များ တွင် ဒီလိုနည်းဖြင့် အမှန်တရားဆို
သော စကားလုံးသည် ရေပန်းစားလာခဲ့သည် ။ ။

FASHION IMAGE မဂ္ဂဇင်း

မတ်လ၊ ၂၀၀၀

* * *